

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

21. LISTOPADU 2010

Z obsahu:

Svatá Markéta d'Oingt
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
3. listopadu 2010
- strana 2 -

Ježíš Kristus Král
P. Emilio Canova
- strana 4 -

Pomazání nemocných
Zkušenosti
nemocničního kaplana
- strana 5 -

**Xu Guangqi: Evangelium
je blaho císařství**
Příběh vysokého
císařského úředníka
na dvoře Ming, který
se stal učedníkem
Matouše Ricciho SJ
- strana 6 -

**Svatý růženec
a světci (7)**
Stefano M. Manelli
- strana 8 -

**Každému dlužím
jen lásku**
P. Van Maria Boni,
Pobřeží slonoviny
- strana 9 -

Marie Julie Jahenny (3)
Oběť za obrácení hříšníků
- strana 10 -

**Příprava
na svaté přijímání**
Elisabeth von Thurn
und Taxis
- strana 11 -

Hieronymus Bosch (kolem roku 1450 - 1516): Ježíš trním korunovaný

Svatá Markéta d'Oingt

Drazí bratři a sestry, s Markétou d'Oingt, o které bych chtěl dnes hovořit, jsme uvedeni do kartuziánské spirituality, která se inspiruje syntézou evangelia, jakou navrhl svatý Bruno. Neznáme datum jejího narození, i když někdy bývá uváděn rok 1240. Markéta pochází z mocného rodu staré lyonské šlechty d'Oingtů. Víme, že její matka se jmenovala Markéta, že měla dva bratry – Guiscar-

da a Ludvíka – a tři sestry: Kateřinu, Izabelu a Anežku. Ta poslední ji následovala do kláštera, do kartouzy a stala se po ní převorkou.

Požehnané dětství

O jejím dětství nemáme zpráv, ale z jejích spisů můžeme vytušit, že probíhalo pokojně v srdečném rodinném prostředí. Opravdu, k vyjádření nekonečné Boží lásky velmi poslouží obrazy spojené s rodinou, zvláště

pokud jde o vztah otce a matky. V jedné meditaci se modlí takto: „Dobrý a sladký Pane, myslím na zvláštní milosti, které jsi mi prokázal ve své starostlivosti: především na všechno to, jak jsi mě opatroval od mého dětství a jak jsi mě vzdělil od nebezpečí tohoto světa a povolal mě, abych se věnovala tvé svaté službě, a jak jsi mi zajistil všechno, co jsem potřebovala k jídlu, pití, oděv a obuv (a tys to učinil) takovým způsobem, že jsem ani neměla příležitost myslet na všechny tyto věci a na tvé veliké milosrdenství“ (Margheri-

ta d'Oingt, *Scritti spirituali*, Meditazione V, 100, Cinisello Balsamo 1997, s. 74).

Rovněž podle jejich meditací se domníváme, že vstoupila do kartouzy v Poleteins jako odpověď na povolání od Pána, že všechno opustila a přijala přísnou kartuziánskou řeholi, aby patřila zcela Pánu a zůstala stále s ním. Píše: „Sladký Pane, opustila jsem svého otce a svou matku i své bratry a všechny věci tohoto světa z lásky k tobě; ale to je velmi málo, protože bohatství tohoto světa jsou jen bodající trny; čím více jich kdo má, tím je nešťastnější. A proto se mi zdá, že jsem neopustila nic jiného než ubohost a chudobu; ale ty víš, sladký Pane, že kdybych vlastnila tisíc světů a mohla s nimi podle libosti disponovat, všechno bych opustila z lásky k tobě; a i kdybys mi dal všechno, co máš na nebi i na zemi, nepokládala bych se za odměněnou, dokud bych neměla tebe, protože ty jsi život mé duše a nemám a nechci mít mimo tebe jiného otce ani matku“ (*tamt.*, Meditazione II, 32, s. 59).

Konec měsíce října utkvěl v mých vzpomínkách z mládí jako doba, kdy jsme prožívali pocity zvláštní radosti a hrdosti, které byly spojeny se dvěma oslavami, jednou světskou a jednou církevní. Tou světskou byl 28. říjen, který byl tehdy v naší vlasti opravdovým svátkem. Když dnes projíždí cizinec naší zemí 28. října, téměř si nevšimne, že se zde něco slaví. Ale

kevní, měly tedy v sobě něco společného, totiž hrdé vědomí příslušnosti jak k pozemské, tak k nebeské vlasti a v ní k nejvyššímu Králi. Obojí jsme chápali a přijímali jako velký a neocenitelný Boží dar. Tuto jejich cenu umocňovala navíc skutečnost, že tyto vzácné hodnoty stály tváří v tvář ohrožení: naši státní svo-

ku „Boha my chceme“. V tomto duchu jsme tehdy také s nadšením a obdivem přijímali zprávy o příkladech skutečného hrdinství a věrnosti mexických a španělských katolíků vystavených krvavému pronásledování.

Podobná atmosféra mi dnes při oslavě Krista Krále schází. Prožívat pocity nadšení a hrdosti mi dnes sice nikdo nebrání, ale schází tu ono kolektivní vědomí. Když tehdy dal někdo najevo

v době před druhou světovou válkou tonula naše města i obce v záplavě státních vlajek. Když jsme šli s bratrem ráno do kostela, já jsem počítal nalevo a on napravo od cesty a soutěžili jsme, kdo jich napočítá víc. Ta bílo-modro-červená vlajka se mi jevila a vlastně dodnes jeví jako nejkrásnější na světě.

Druhou slavností byla slavnost církevní, svátek Ježíše Krista Krále, který se slavil poslední říjnovou nedělí. Jestliže symbolem onoho prvního byly vlající prapory, v tom druhém případě k nám přicházel osobně náš Král vystavený slavnostně na trůně v Nejsvětější svátosti oltářní. Zpívali jsme a zasvěcovali se s opravdovým nadšením a horoucím srdcem, hrdí na svého Krále a jeho Božské Srdce, které vládne nikoliv mocí, ale vládou lásky.

Prožitky, které se pojily k oběma slavnostem, světské i cír-

kevní, měly tedy v sobě něco společného, totiž hrdé vědomí příslušnosti jak k pozemské, tak k nebeské vlasti a v ní k nejvyššímu Králi. Obojí jsme chápali a přijímali jako velký a neocenitelný Boží dar. Tuto jejich cenu umocňovala navíc skutečnost, že tyto vzácné hodnoty stály tváří v tvář ohrožení: naši státní svobody a svrchovanost ohrožovala expanzivní Velkoněmecká říše a Kristovo království šířící se bezbožectví a volnomyšlenkářství. Nemluví tu o pocitech ryze osobních. Bylo skutečně kolektivní vědomí, zvláště silné mezi mladými křesťany, a toto vědomí mělo svou konkrétní odezvu v horlivé činnosti celosvětové Katolické akce, v jejichž řadách vyrůstali novodobí světcí. Slavnost Krista Krále, moudře a prozřavě zavedenou z vnuknutí Ducha Svatého Piem XI. v roce 1925, přijala s velkým nadšením zvláště mladá generace, protože odpovídala jejím vnitřním pocitům a potřebám a posilovala vědomí příslušnosti pod prapor Krista Krále. Jeho svátek byl každoročním vyvrcholením trvalé úcty a současně impulzem k nové další horlivosti. S opravdovou hrdostí a přesvědčením jsme zpívali hymnu francouzských katolí-

tyto své pocity, nikdo se na něho nedíval, jako by spadl z měsíce, protože s ním tyto postoje sdílel. Dnes máme řadu farností, kde si o slavnosti Krista Krále na obnovu zasvěcení světa Ježíšovu Srdci už ani nevzpomenou. Když jsem se ptal v redakci Liturgického kalendáře pro české a moravské diecéze, proč už není u svátku Krista Krále uveden pokyn k obnově zasvěcení světa Ježíšovu Srdci, dostal jsem odpověď, že tato praxe vznikla za jiné situace. Jako by dnes už nebyla aktuální. Píseň „Boha my chceme“ byla v kancionálu ještě v roce 1968. Dnešní generace už ji neznají.

Ano, situace je dnes opravdu jiná, ale změnila se nikoliv tak, že by společnost zasvěcení Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a hrdost z příslušnosti ke Kristu Králi nepotřebovala, ale naopak, potřebo-

Pokračování na str. 13

Editorial

Triumf pokořeného Krále

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Ještě dnes budeš se mnou v ráji.

Evangelista Lukáš tě na závěr svých nedělních čtení tohoto církevního roku přivedl na horu Golgotu. Co tu vidíš? Ční zde k nebi tři kříže a na nich za ruce a nohy přibitá obnažená těla. Ten, který visí uprostřed, má na hlavě naražený věnec z trnitého hloží.

Na vrcholku trámu, na kterém pní, je tabulka označující, za co si zasloužil potupnou a krutou smrt: Toto je židovský král.

Je to možné, aby tato lidská troska, rozdrásaná, zkrvavená, ušpiněná a poplivaná, byla králem? Prohlásil to naposled oficiálně, dvě hodiny tomu, před svým soudcem. Kdo se cítil ohrožen tímto jeho titulem natolik, že si vynutil jeho popravu? Sám jeho soudce, který je tu

zástupcem hlavy celé říše, neshledal na tom nic trestuhodného. Vidíš je tady kolem kříže. Jsou to předáci tohoto národa. Postávají tu v houfu, aby si dodali jistoty a sebedůvěry. Ti nejubožejší z nich, kteří by se rádi vyznamenali před svými druhy, urážejí ukřižovaného rouhavými posměšky a sarkasmy, závodí mezi sebou ve svých nápadech a čekají na uznání od těch ostatních. Jejich nakažlivý příklad inspiruje i příslušníky popravicí čety. Výsměch a urážky, to nejsou projevy silných a ušlechtilých duší. To, z čeho se rodí, je spíše velkohubá nabubřelost, která má překrýt vlastní ubohost a malost. Ani v této lidsky zoufalé a beznadějně situaci Ježíš neodvolává své prohlášení.

Bezmocnost ukřižovaného krále naplňuje jeho protivníky konečně jistotou a uspokojením. Sami uznávají, že jiným pomáhal a zachraňoval je, ale nyní se jim podařilo přibít ho na dřevo a tak učinit konec jeho všemohoucí síle. Jejich pyšná zaslepenost nikdy nepochopí, že si tento Boží Syn a Král mohl dovolit tuto ponižující bezmocnost právě proto, že je všemohoucí. Uvědomuješ si, co to znamená i pro tebe? Není tak hlubokého ponižení, není propasti, kam tě může svrhnout člověk, není žádná tak lidsky absurdní situace, aby tam nedosahovala Boží moc.

Ježíšovy proražené nohy teď nemohou chodit od města k městu vstříc chudým, nemocným a opuštěným, jeho přibité ruce teď nemohou žehnat a uzdravovat, otevírat oči

slepým a uši hluchým. Ti, kterým tak vadila jeho dobrotivost, si ani nepřipouštějí, že by mohli sami jednou potřebovat jeho uzdravující sílu. Udělali všechno pro to, aby byl zničen, teprve až tu nebude, budou se cítit spokojeni. Počkají si ještě na tu chvíli, než konečně vydechne naposled.

Ale království tohoto ukřižovaného Krále nekončí. Není z tohoto světa. Žádná lidská síla nemůže zastavit jeho královskou moc. Je to moc jeho všeobjímající milosrdné lásky. Pozvedni svůj zrak k těm dvěma ubožákům, kteří s ním sdílejí stejný úděl. Ten po levici proklíná svůj osud a ani tváří v tvář

blížící se smrti se neostýchá připojit se k jizlivým rouhačům.

Druhému odsouzení naopak neodvratně blížící se konec otvírá oči víry. Uvědomuje si, že se mu dostává nevýslovné cti. Svůj zasloužený výjimečný trest si odpykává po boku Nevinného. Jak neuvěřitelně mohou být situace, ve kterých dochází k rozhodujícímu setkání se samým Bohem! Chápeš přitom,

jakou to cestu je ochoten ujit Bůh, abys zřetelně poznal, jak je ti bezprostředně blízko? Ten lotr po pravici, primitivní, surový vrah, se z výše svého kříže dívá s úžasem na Ježíše, dívá se dolů a vidí jeho Matku a je uchvácen její dojmavou důstojností uprostřed velkého bolu. A tak se stává prvním z nekonečné řady těch, kteří svou spásu najdou v pohledu na ukřižovaného Krista.

Jeho beznadějný konec se náhle stává začátkem nečekané, nekonečné blaženosti, protože uvěřil v královskou moc pokořeného Krále. Ještě dnes! Čím jsou po tomto královském příslibu všechny ty nevýslovné bolesti a kruté křeče? Ty nelitostné údery, které mu přerážejí údy, jej uvádějí do království světla. Poklekni k patě kříže a vzdej hold nejvyššímu Králi. Nepřestávej děkovat za jeho velkou lásku, s jakou ti dává poznat, co to doopravdy znamená, že jeho království není z tohoto světa.

Věříš teď svému Králi? Jsi připraven věřit mu v každé podobě a v každé situaci? Královskými insigniemi tohoto Krále jsou hřeby, koruna z trní a probodené Srdce. Nyní máš jistotu, že ať tě cokoliv drtí, tvůj Král je po tvém boku a snáší stejná muka. Čeká jen na tvé zvolání: Pane, rozpomeň se na mne! Přidej k té prosbě za sebe i vroucí modlitbu za ty, kteří nic nechápou a rouhají se Králi milosrdné lásky. Pane, rozpomeň se také na ně, až přijdeš do svého království!

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Sam 5,1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem.“

Přišli tedy všichni přední mužové izraelské ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2. čtení - Kol 1,12-20

Děkujeme Bohu Otci, že vás uschoval k účasti na dědictví věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnoty a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupění a odpuštění hříchů.

On je věrný obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než celé tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby se v něm usídlila veškerá plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všecko tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví prolitou na kříži zjedná pokoj.

Evangelium - Lk 23,35-43

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený!“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl totiž napsán: „To je židovský král.“

Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“

Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“

A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“

Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

Dnes končí liturgický rok. Končí oslavou Ježíše Krále.

Také svět bude mít svůj konec. Ježíš Kristus je jediný král, který tento konec přetrvává. Všichni ostatní králové a všechna jiná království skončí v prachu. Až do konce časů ho jeho nepřátelé budou křížovat v jeho přátelích, tak jak to udělali s ním na Kalvárii. Bude to hodina, ve které řekne všem svým přátelům: *Dnes budeš se mnou v ráji. A všem nepřátelům řekne: Odejděte navždy.*

Moje království není z tohoto světa

Židé Ježíše špatně pochopili. Očekávali osvoboditele od Římanů, ale on osvobozoval z otroctví hříchu. Očekávali vůdce Božího lidu proti nepřítelům. On byl vůdce, který poráží vášně.

Očekávali někoho mocného proti velkým této země. On už jako maličký uprchl do Egypta. Cítil se mnohem lépe mezi pokornými a pronásledovanými. Doufali, že ho spatří na trůně slávy, a on vystoupil na potupný trůn kříže. Čekali ho s korunou posázenou drahokamy, ale on přijal jen korunu z trní. Očekávali, že přijde oděn do purpuru, ale spatřili ho v purpuru krve. Mysleli si, že smrtí na kříži všechno skončilo a na ukřižovaného už nikdo nevzpomene. Ale to byl naopak počátek jeho triumfu.

Na kříži se Ježíš stal univerzálním Králem, tam skutečně všechny přitáhl k sobě. Tam začal své kralování, které nikdy neskončí. Tam ukázal svou lásku, jakou miloval svět. Na kříži dal podnět k rozjímání všem svatým, kterých je plné jeho nebe. Tento kříž se stal praporem pro všechny křesťany. Jeho kříž je síla, která vede svět, aby miloval Spasitele, který nás tolik miloval.

Ježíš je jediný Král, který bude kralovat navždy, Král, jehož je konečný soud, který navěky odsoudí všechny jeho protivníky. Ježíš je Král, protože Otec

Ježíš Kristus Král

mu dal vládu nad celým světem: pro něho a skrze něho byly stvořeny všechny věci. Všechno, co má život, má život od něho. On je Život.

Ježíš je Král také jako člověk: je synem Davida, slavného židovského krále. Původ z Davida je doložen ve svatých knihách. Svátý Pavel ho nazývá „prvorozený ze všeho tvorstva“. Říká, že Ježíš je nová Hlava celého lidstva místo Adama, je novým Adamem. Žádná jiná hlava ho nenahradí, bude navěky kralovat, jak řekl anděl Marii. *Jeho království nebude konce.*

Ježíš je Král také proto, že je Vykupitel, je Králem z titulu svého vítězství. Osvobodil nás z područí toho, který nás zotročil. Osvobodil nás z hříchu a dal nám svou milost. Osvobodil nás z pekla a dal nám nebe. Osvobodil nás od vášni a dal nám ctnosti a svátosti. Dal nám svobodu Božích dětí. Koupil nás za cenu své krve.

Každý král má moc vydávat zákony, soudit a trestat a pozemští králové nejednou této moci zneužili. Pozemské soudy často mají pravdu jen proto, že mají moc. Spravedlnost neexistuje ani u soudů. Ježíš však vykonává svou moc vždy podle nejvyšší spravedlnosti a práva. *Nové přikázání jsem vám dal, abyste se navzájem milovali. Už nikoliv oko za oko, ale láska k nepřítelům. Už není hříchem jen cizoložství, ale i nečistý pohled a tou-*

ha. A kdo miluje otce nebo matku více než mne, není mne hoden.

On je také Soudce. Bude soudit na konci časů svět dobrých a zlých. Bude soudit každého

po jeho smrti: nepotřebuje k tomu svědky, nikdo nebude mít možnost odvolat se proti jeho rozsudku. Žádní jiní soudci nebudou existovat. On nejen trestá, ale i odměňuje: *Pojďte, požehnaní, do mého království, které je pro vás připraveno od počátku světa. Pro zlé však má odsouzení: Odejděte, zlořečení, do věčné ho ohně.*

Charakteristiky Kristova království

Toto království není z tohoto světa a není královstvím jen jedné země, ani nezačíná na tomto světě. Ježíš zemřel, aby se stal králem všech lidí, a zemřel, aby měli život. Pozemští králové zabíjejí jiné, aby mohli kralovat.

ŽÁDEJTE O VĚROHODNÉ BISKUPY

Předseda britské organizace na ochranu života John Smeaton prohlásil, že selhání biskupů je přímo odpovědné za zmatek a selhání mnoha katolíků na poli ochrany nenarozeného života a za jejich neschopnost organizovat efektivní odpor proti legalizaci masových vražd. Každý rok jsou v důsledku politiky mnoha katolických biskupů usmrceny miliony dětí. Citoval přitom výrok prefekta římského soudního dvora Raymonda Burkeho: „Když jsou pastýři neposlušní, upadá stádo do zmatků a bludů.“ Ochránci života mají od Vatikánu žádat takové biskupy, kteří jsou věrní učitelskému úřadu církve.

Kath-net

Na tom zakládají svou velikost. Ježíš nemá vojsko ani zbraně, nechce války ani prolévání krve. Nikomu nevnučuje svou vůli, nedělá si z lidí otroky, ale přátele a poroučí jen těm, kteří chtějí být jeho. Nemá své vymezené území. Jeho je celá země i nebe. Ježíš chce lásku jako pouto mezi všemi lidmi i pouto s Bohem. Nevládne nad těly, ale především vládne duším. Nemá trůny ze zlata, ale trůní v lidských srdcích. Nemá paláce, ale chrámy, kde se obětuje denně na oltáři. Neslibuje slávu na zemi, ale jen v nebi. Jeho království se nezakládá na moci, ale na pokoře.

Poddanými Ježíše Krále jsou všichni ti, kteří milují Boha a bližní; ti, kteří hledají Boha s upřímným srdcem; kteří se posvěcují jeho svátostmi; kteří zachovávají jeho přikázání a žijí podle evangelia; ti, kteří ctí mír a radují se z milosti. Milost je průkazem totožnosti v jeho království.

Nepřáteli jeho království jsou všichni ti, kteří žijí v hříchu; pyšní, kteří se nemodlí a nemilují Boha; kteří kladou peníze nad Boha. Pýcha a nenávisť jsou smrtelným jedem pro člověka.

U paty kříže byli jeho nepřátelé, kteří se mu vysmívali. Ale byli zde i Maria a Jan, zbožné ženy, které ho milovaly a plakaly pro něho. Také dnes jsou zde jedni, kteří ho napadají, a druzí, kteří ho milují. I dnes je Ježíš znamením, kterému se bude odporovat. Bylo tomu tak od počátku a bude tomu tak až do konce. Židé řekli: „Nechceme, aby tento nad námi kraloval!“ Hříšníci říkají dodnes totéž nikoliv slovy, ale svými skutky. Abychom odčinili tyto hříchy, volejme celým srdcem a ze vsí lásky: „Chceme, aby tento Král byl v nás, v našich rodinách, v našich školách, v naší společnosti!“ To je ten nejkrásnější hymnus, jakým můžeme slavit slavnost našeho Krále.

Pramen:

Missionari della Consolata
(www.consolata.org)

Překlad -lš-

Pomazání nemocných

Zkušenosti nemocničního kaplana

Když vstoupí náhle do lidského života vážná nemoc, všechno vypadá jinak. Dosaďadní životní plány se hroují. Nastoupí pocit bezmocnosti, netrpělivosti, strachu z budoucnosti, vnitřní vzpoura proti osudu. Režisér a umělec Christoph Schlingensief, který onemocněl rakovinou plic, napsal v deníku o své nemoci (byla mu vyoperována pravá plíce): „Propuknutí mé nemoci je jako »úplný krach mé umělecké tvorby«, jako »zemětřesení«, které otřásl celým mým dosavadním životem, nikoliv nějakým otřesením, při kterém spadne z regálu jedna knížka.“

Ano, jsou krizová období, která mohou otřást celou rovnováhou. Takovou situaci je propuknutí těžké nemoci, stav před vážnou operací nebo dlouhodobá bezmocnost, jakou může představovat stáří. V takové situaci potřebuje člověk pomoc. Církev ho nenechává samotného, i když ne každý vyhledává v nemoci cestu k Bohu. Křesťané byli od počátku nablízku svým nemocným skrze svátost pomazání nemocných.

Setkání s Kristem

V pomazání nemocných přichází nemocný do styku s jinými skutečnostmi. Za svého pozemského života se Ježíš setkával s nemocnými, ujímal se jich s velkou láskou a mnohé z nich uzdravil. Své církvi zanechal úkol: „Uzdravujte nemocné!“

Výrazem této péče je pomazání nemocných. V této svátosti přichází k nemocnému sám Kristus, aby ho posílil nebo uzdravil. Nemusí to být jen tělesné uzdravení. Jde o vnitřní uzdravení jiného druhu. Kristus se chce s nemocným v této svátosti vnitřně spojit. Posiluje ho a nemocný je přítom povolán,

aby vstoupil s Pánem do osobního styku.

Během své několikaleté služby v klinické pastoraci jsem často zažil, jak se po pomazání nemocných pacient viditelně změnil. Jednou mi řekl otec jednoho mladšího pacienta, který se několik let předtím vzdálil od Boha, a na otcovo přání jsem mu posloužil svátostí pokání a pomazání nemocných: „Můj syn je po pomazání nemocných změněný a tak to zůstalo i v dalším průběhu jeho bolestné nemoci.“ Není sice opět zdravý, ale velmi dobře snáší svou nemoc. Nakonec zemřel smířený s Bohem i se svými blízkými. Bylo možno vidět i „navenek“, že v něm působila zvláštní vnitřní síla.

V čem spočívá vnitřní svátostná milost?

Nemocný se setkává ve svém utrpení s Kristem, a tím s jeho smýšlením a jeho láskou. Nemocný už netrpí sám. Kristova

přítomnost prolamuje izolaci, do které může nemoc člověka uzavřít. Otevírá před nemocným široký horizont především pro skutečnost Boží a pro Kristovo tělo, jehož údy jsme. Jsme v tomto těle tajemně spojeni s ním i spolu navzájem.

To vyjadřuje také vkládání kněžských rukou. Vyjadřuje, že Bůh je s nemocným, naplňuje ho svým Duchem a že je mu nablízku celé společenství věřících. Nemocný se neocitá na okraji společenství, nýbrž v jeho středu a je s ním intenzivně spojen. Vkládání rukou je viditelným znamením tohoto spojení: Při pomazání čela a rukou nemocného kněz říká: *Skrze toto svaté pomazání ať tě Pán*

pro své milosrdenství posílí milost Ducha Svatého, ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posílí. Pomazání vyjadřuje, že nemocný byl posílen ve své důvěře v Boha a bude moci snáze překonávat pokušení v nemoci jako úzkost, skleslost a pochybnosti o víře. Je tak posílena vů-

le k uzdravení a k boji proti nemoci, a pokud uzdravení už není možné, síla ke statečnému snášení všech obtíží. Nemocný se snaží spolu s Boží milostí odevzdat se zcela do vůle Boží. Má před očima slova svatého Pavla: *Doplňuji na svém těle, co schází do plnosti Kristových útrap* (Kol 1,24).

Není to vynález církve

Církev nezavedla pomazání sama od sebe, jeho původ je ve vůli samotného Pána, vyjádřené slovy apoštola Jakuba: *Je někdo z vás nemocný? Ať zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno* (Jak 5,14n).

Doba nové orientace

Nemoc může člověku darovat hlubokou novou orientaci. Teprve v nemoci člověk vidí, jak velký dar je život a jak je krásné, když jsme zdraví. Zdravý člověk na to často zapomíná. Nevšímá si, že nic nemá pevně ve svých rukou, že celý život i čas, který má k dispozici, je Božím darem. Máme tento dar v rukou jen tak dlouho, dokud nám ho Pán dopřává. A tak může vést nemoc k pokornému poznání naší lidské omezenosti a k spásnému přehodnocení hodnot. Ani znovunabytí zdraví nemůžeme vyžadovat, ale musíme je chápat jako Boží dar. Můžeme si je však vyprosít:

„Pane, prosím tě o dar uzdravení a zdraví. Uděl mi je vzhledem k mým blízkým a všem, kteří mě potřebují. Ne však má, ale tvá vůle ať se stane. Víím, že zdraví je velké bohatství, nikoliv však největší. Největším darem v životě je plnit tvou vůli. Chci přijímat všechno, co mi opět daruješ.“

Bettendes Gottes Volk 1/2010
Překlad -lš-

FILM O PIU XII.

V Německu a v Itálii byl 1. 11. uveden dvoudílný televizní film ARD režiséra Christiana Duguaye *Papež, který vzdoroval Hitlerovi*. Film pojednává o roli Pia XII. při záchraně Říma a pronásledovaných Židů. V Německu jsou kopie dostupné i na internetu. Film se opírá o nejnovější historické objevy a líčí dramatické situace z dějin Věčného města. Dokumentuje, jak se propagandistická fikce Rolfa Hochhutha tvářila jako historický dokument a zcela ovlivnila veřejné mínění. Podle židovského historika Pinchase Lapida zachránila katolická církev za Pia XII. nejméně 700 000, ale pravděpodobně až 860 000 Židů.

AGNOSTIK OBDIVOVATELEM JOSEMARÍI ESCRIVÁ

Agnostik Roland Joffe vytváří film o zakladateli Opus Dei. V rozhovoru pro „The Southern Cross“ prohlásil, že nevidí žádný rozpor mezi svým světovým názorem a tématem svého filmu. „Byl bych blázen, kdybych ho odmítal jen proto, že je svatý.“ V životě „hrdinů církve“ je možno objevit mnoho zajímavého pro všechny lidi. Nachází u nich „silnou krásu“ a „velké pravdy“. Film není agitací pro Opus Dei, ale také není senzační spikleneckou teorií typu „Da Vinci Code“.

„Konstatuji, že Dan Brown Opus Dei neodpustitelně očernil,“ prohlásil Joffe.

Kath-net

Xu Guangqi: Evangelium je blaho císařství

Příběh vysokého císařského úředníka na dvoře Ming, který se stal učedníkem Matouše Ricciho SJ. Jeho péče o blaho lidu vzrostla poté, co přijal křest.

Země nesmírné Číny je prosáklá drahocennou krví mučedníků. Mnozí z nich už byli prohlášeni za svaté nebo blahoslavené. Ale žádný papež dosud nekanonizoval Číňana jako svatého vyznavače.

První by mohl být právě on: moudrý vědec z Šanghaje Pavel Xu Guangqi, astronom, matematik, vysoký úředník císařství na konci dynastie Ming. Čínské děti se o něm dnes učí ve škole jako o otci a dobrodinci vlasti, který vytvořil vzorce, podle nichž se učí euklidovskou geometrii, který rozšířil nové technologie v zemědělství, vypracoval systémy hydrologické kontroly vodních cest a všem ukázal, že periodické povodně nejsou nevyhnutelné tresty nebes. Pro velkého jezuitu Matouše Ricciho z Maceraty, který v něm probudil touhu přijmout křest, pro tohoto vědce, velkého génia velkých přirozených ctností, nebyl Xu ničím menším než „sloupem křesťanství“.

Především šanghajští křesťané po staletí chovali v úctě památku Xu Guangqi, který přinesl „infekci“ Kristovy víry do Šanghaje a přivedl ke křtu příbuzné, přátele a mnoho členů vysoké třídy té doby. Jeho vnučka ze čtvrtého kolena dala postavit první katedrálu ve městě. Také současná katedrála s připojeným biskupstvím stojí ve čtvrti Xujiahui, která nese jméno rodiny Xu, a zde se tvořily první zárodky místní církve. Ještě ve čtyřicátých letech minulého století někteří potomci Xu z jedenácté a dvanácté generace sloužili v diecézi jako kněží. Když byli křesťané zasaženi těžkými nemocemi, prosili o dar uzdravení na přímluvu Xu.

Pak přišla bouře kulturní revoluce. Když skončilo krvavé pronásledování, mladí semina-

riste osmdesátých let jako by zapomněli jméno Xu Guangqi. Nyní začíná památka císařského mandarína, který se stal otcem církve v Šanghaji, opět rozkvétat. 94letý biskup Aloisius Jin Luxian s mladistvou smělostí zkoumá terén, aby zjistil, zda bude možné zahájit proces jeho blahorečení. Jin si je jist, „že Xu Guangqi šel do nebe, a raduje se ve slávě Trojice již 377 let“. A také je přesvědčen, že příběh tohoto čínského křesťana, který žil v době tak vzdálené, by mohl poskytnout užitečné rady pro celou čínskou církev v současných podmínkách.

Čtyři lásky

Chvalořeč na Xu Guangqi, tak se jmenuje brožura, kterou napsal biskup Jin, aby vyprávěl o „čtyřech láskách“ slavného krajana: lásce k vlasti, lásce k lidu, lásce k vědě a k církvi. Na konci XVI. století byl císařský dvůr zkažený, defraudace byly běžnou praxí, císař trávil čas

Matouš Ricci a Xu Guangqi

v pijatkách se svými konkubínami, obklopen úlisnými intrikány. Pobřežní oblasti sužovali piráti Wokou usazení na japonských ostrovech. Také rodina Xu, aby se vyhnula jejich vpádům, byla nucena utéct a její statky byly vyloupeny a zbořeny. „Xu Guangqi“ – píše biskup Jin – „od mládí zakoušel, co to znamená slabost státu a utrpení lidu. A pochopil, že lid může prosperovat jen tehdy, když žije v pevném státě.“ V době úpadku chová mladý Xu obdiv k velkým osobnostem, které v oblasti veřejné správy i přes neřesti vládních činitelů pozvedají strukturu císařství a usilují organizovat život lidu na nesmírném území. Proto se vydal za kariérou veřejného činitele. Teprve v 42 letech s velkou námahou a po mnoha neúspěších složil zkoušky, které mu umožňují nastoupit kariéru mandarína. Za 72 let svého života zastává vládní funkce na nejvyšší úrovni. Je členem císařské akademie v Hanlin, státním ministrem pro ceremonie a zastává další funkce až po funkci protektora následníka císařského trůnu. Jeho prvním zájmem je vybudovat silnou armádu, která by byla schopna chránit vlast před útoky nepřátel (proto požádal jezuitu, aby ho uvedli do západních metod výroby děl). Ale rozkošnický císař Wanli nevěnuje pozornost jeho projektům a finančně ho nepodporuje. Xu se tedy jako Cincinnato uchýlí do města Tianjin a věnuje se zemědělství. Není to pro něho hobby. Ví, že lid je duší ná-

roda a nejtěžším problémem je, když hladoví. První starostí státu musí být „zajistit dostatek potravin“. Proto studoval zemědělství jako vědu, poznával půdu, semena, zavlažovací systémy, zemědělské nářadí, klimatické podmínky a roční doby. Xu studuje podrobnosti velmi pozorně, experimentuje na území Šanghaje a Tianjinu, jak intenzivně pěstovat batáty jak v době sucha, tak za povodní, podaří se mu pěstovat rýži také v neúrodných severních oblastech. Jeho velkou ctížádostí bylo nasatit, napojit a obléci lid a zvýšit prosperitu velké země. Jeho vášně pro reálný život jeho krajanů je zřejmá z 60 svazků jeho *Traktátu o zemědělství*, knih o pěstování batátů, řepy a rýže.

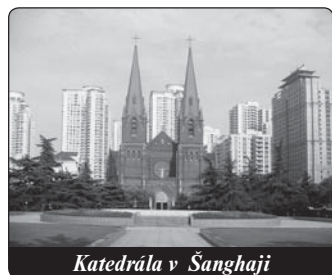
Doktor Pavel

Na jedné své pracovní cestě potká v roce 1596 jako 34letý poprvé katolického kněze ze Západu, jezuitu Lazara Cattanea. V roce 1600 při zkouškách na funkci ministra obřadů potká Matouše Ricciho. O tři roky později při nové změně místa do Nankinu mu jezuita João Da Rocha otevře dveře kaple, kde se může poklonit Matce Boží s Děťátkem, dá mu přečíst rukopis katechismu a křesťanské nauky. Xu je doslova zhltnut během jedné noci a ráno žádá o křest. Jemu, který o sobě prohlašuje, že upadl do pochybností a skepse, spisy Matouše Ricciho rozptýlily všechny mlhy a všechna nerozhodnost zmizela. Po osmi dnech intenzivní výuky přijímá křest a jméno Pavel. Od té doby ho jezuitská komunita v Číně nazývá familiárně *doktor Pavel*.

Pavel Xu přijímá dar víry bez jakéhokoliv boje a sebezapření. Jiní vzdělanci z vyšších vrstev, kteří potkali Matouše Ricciho, si vyžádali nejprve čas, protože se nechtěli rozloučit se svými konkubínami. Xu se oženil v mládí s dívkou, které zůstal vždy věrný, nikdy cizoložství nepropraktikoval, i když mu to jeho sociální postavení umožňovalo.

Jako velký intelektuál své doby se seznámil se vznešenými ideály Konfucia. „Konfucianismus“ – píše biskup Jin – „obrací pozornost k vysokým mravním ideálům, ale nikdy se nezabývá prostředky, jak toho dosáhnout.“ Když Xu žádal o křest, přivedly ho jeho úvahy k závěru, že „křesťanství, které misionáři hlásají, není v rozporu s konfucianismem, dosahuje však toho, co konfucianismu schází“. V životě podle křesťanství usnadňuje dar milosti praxi mravních ctností, které konfucianismus vytyčuje jako ideál, ale neukazuje, jakou cestou jich dosáhnout.

Křesťanský život velkého čínského intelektuála a mandarína probíhá nyní v osvěžující prostotě. *Doktor Pavel* putuje dvakrát až do Macaa, aby se účastnil ignaciánských duchovních cvičení. Každý den se modlí růženec a zpytuje svědomí. Kdykoliv mů-

Katedrála v Šanghaji

že a je nablízku kněz, účastní se mše svaté, ministruje a přijímá svaté přijímání. Příklad jeho dobrého života, jeho velkodušné prostoty přitahuje i jeho manželku, dceru a rodiče i přátele k životu podle milosti darované křtem. Když v roce 1616 začíná pronásledování, které zahájil ministr ritu Šen Cui, neprojevuje Xu žádný strach a riskuje své pevné sociální postavení: Především vyznává svou víru a ve dvou dopisech, které poslal samotnému císaři, odmítá obvinění vznášená proti křesťanům od pronásledovatelů a spojuje se s osudem zahraničních misionářů: „Jestliže se v jejich díle objeví něco podvatratného anebo učení na základě pověr nebo kouzelnictví, ať jsou misionáři ihned vyhnáni. Já sám je budu následovat do vyhnanství jako trest za svou sle-

potu, že jsem nedokázal rozlišit faleš.“ Císař naslouchá jeho argumentům, ale pronásledování pokračuje až do smrti Šen Cui. *Doktor Pavel* uposlechne Matouše Ricciho, když ho žádá, aby zůstal v Pekingu a pomáhal křesťanům. Zřídka se tak další vyšší kariéry v jiné provincii císařství. Ricci poznává, že v zemi s centralizovaným hierarchickým systémem, jako je Čína je výhodné mít dobré vztahy s císařskou administrativou, což usnadňuje evangelizaci. K ničemu nevede a nikomu a ničemu neposlouží šířit semeno křesťanské naděje navzdory panujícímu císaři.

Spása duší a blaho císařství

Je zde další rys příběhu křesťana Pavla Xu Guangqi, který se jeví jako velmi aktuální v současných podmínkách církve v Číně. Je to jeho péče o dobro země a blaho lidu, která „vzrostla poté, co přijal křest“, jak píše biskup Jin.

Když se stal křesťanem, nestáhl se ze světa, neutekl před městy a lidmi, nezamýšlel vytvářet církev jako antagonistickou skutečnost, jako konkurenci světských císařů. Jeho láska a sympatie k lidem naopak zintenzivněla a probouzela naději na odstranění tolikerého zla, které je sužuje. Podle vlastního vzoru vysokého císařského funkcionáře, který se stal křesťanem, zpracovává argumenty na obranu rodícího se čínského křesťanství. Vysvětloval: Misionáři, kteří přišli ze Západu, přinesli s sebou jen dobré věci pro skutečný život lidu, který žije v říši. Nejlepší ze všech pak je Kristovo evangelium, které slibuje osvobození od hříchu a věčnou spásu. Na doplnění tohoto

Katedrála v Šanghaji

Čínská Madona

neocenitelného daru jsou zde západní objevy vědecko-matematické, které mohou podpořit rychlý pokrok v klíčových odvětvích říše. Velkodušné předávání vědeckých nástrojů, které uskutečňoval Matouš Ricci a jeho jezuitští druhové, je „praktické uskutečnění Kristova přikázání lásky“, píše Xu. „Je to prostředek pro podporu prosperity a pokoje. Věnovali se studiu medicíny, zemědělství, hydrauliky, způsobům, jak předvídat a předcházet kalamitám.“ Překlad euklidovské matematiky, který pořídil sám Xu spolu s Matoušem Ricciem, se mu jeví jako velké inovační dílo, které přineslo neocenitelné výsledky: aplikaci matematiky v obchodě, kartografii, inženýrském projektování, použití trigonometrie při výpočtu vzdáleností a výšek, rozvoj astronomie a geografie.

Kompetentní a obezřetné využití vědeckých nástrojů jezuitů se stalo přímo ochranou a zárukou císařské autority. V roce 1610 se muslimové, dvorní astronomové, dopustili omylu při předpovědi zatmění Slunce a ohrozili tak věrohodnost císaře a stabilitu císařské moci. Proto Xu požádal, aby byla jezuitům svěřena revize kalendáře. Zarputilý odpor dvorského prostředí byl překonán teprve po 14 letech, když jezuité provedli novou správnou předpověď zatmění.

Kulturní a vědecké produkty, které přinesli jezuité do Číny spolu s hlášením křesťanství a se svátostmi církve, se čas-

to zaměřují za pouhé captatio benevolentiae a pouhou misionářskou taktiku. Jak řekl Benedikt XVI., „P. Ricci nešel do Číny, aby tam zanesl západní vědu a kulturu, nýbrž evangelium“. Matouš Ricci a jeho žák *doktor Pavel* neoddělovali import euklidovské matematiky od přání, aby se také Číňané setkali s Kristovou milostí. Stalo se skutečností, že v očích Číny za dynastie Ming právě matematika a ještě více logicko-deduktivní metoda západní kultury působily jako účinná *preambula fidei* – *předběžné předpoklady víry*. S nimi vstoupilo křesťanství do styku s helénistickou kulturou a nyní je možno je hodnotit jako terén pro setkání s „osvícenou racionalitou konfucianismu“. Osvobozením od temnot pověr a magie, které zraňují jak nevědomý lid, tak elity, dospívají podle Ricciho k odhalení zvrácenosti v modloslužebném kultu buddhistů a taoistů.

Čtyři nelásky

V příběhu křesťana Xu uvádí biskup Jin kromě čtyř lásek také čtyři nelásky. Velký císařský funkcionář i přes svou závratnou kariéru byl člověk k sobě velice přísný a nemiloval obohacování: při jeho smrti našli u něho jen několik desítek stříbrných *liang*, jeden dvorní oděv a staré šaty. Xu nemiloval rozmařilost, pokrytectví, korupci a především stranictví. Někteří intelektuálové vytvořili stranu proti dvornímu eunuchovi Wei Zhongxianovi. Těžili z rozporů, které vyvolával jejich sektářský duch. Xu se držel zdaleka od víceméně okultních sil, které měly na svědomí četné hromadné popravy. Raději se věnoval vědeckým výzkumům. Proto také Wei Zhongxian neměl důvod ho zabít. A tak Xu zůstal šťastně naživu. Také z této moudré diskrétnosti vyhýbat se manévřům vysoké politiky si může udělat poklad dnešní malé stádo křesťanů ztracených ve velké Nebeské říši.

30giorni 6-7/2010

Překlad -lš-

Svatý růženec a světci (7)

Na smrtelné posteli

Je známo, že světci chtěli mít růženec v rukou nejen když umírali, ale také po smrti.

Když andělský mládenec svatý Stanislav Kostka umíral, nebyl schopen se modlit růženec. Držel však tento svatý věnec ustavičně v rukou. Jeden z přítomných mu řekl: „Když se nemůžeš růženec modlit, tak ho odlož.“ „Ne,“ odpověděl světec, „nedokázal bych to udělat. Je to předmět mé Panny Marie, ... jen když ho držím, dává mi útěchu.“ Zemřel se sladkým úsměvem a spolubratři mu ruce omotali růžencem.

Blahoslavený Stefano Bellesini žádal Pannu Marii výslovně, aby mu dala zemřít v den mariánského svátku a s jasnou myslí schopnou modlit se růženec. Byl vyslyšen. Zemřel 2. února na svátek Očištvání Panny Marie a až do posledního okamžiku se modlil růženec.

Blahoslavená Anna Maria Taigi se chtěla modlit růženec spolu se svou rodinou až do večera před svou smrtí a při posledním požehnání svým dětem jim doporučila, aby ani jeden den nevynechaly modlitbu růžence.

Je to jistě velká útěcha, umírat s růžencem v rukou a naposled se ho modlit. Služebník Boží Columba Marmion říkal: „Jestliže jsme každý den opakovali svaté Panně: »Matko Boží, pros za nás nyní i v hodinu smrti naší«, když pak nastane hodina naší smrti, bude to jeden a tentýž okamžik a budeme mít jistotu, že svatá Panna nás neopustí.“ O tom nás ujišťuje i Bartolo Longo, který o modlitbě k Panně Marii Pompejské napsal: „Požehnaný Mariin růženec, ... bud nám útěchou v hodinu agonie, tobě patří poslední políbení našeho života.“

To byla příčina sladké smrti sv. Alfonse, sv. Antonína Marie Clareta, sv. faráře arského, sv. Marie Bertilly, bl. Sulpicia,

sv. Maxmiliána Kolbeho, sv. Orione. Don Jakub Alberione podle svědectví jednoho ze svých synů vždy důvěřoval v růženec a do poslední chvíle ho ukazoval gestem, které znamenalo, že je to jeho závěť a cesta k následování.

P. Pio z Pietrelciny objal sestru smrt s růžencem v ruce a vyslovoval nejsladší jména Ježíše a Marie. Nesmírné zástupy, které přišly k jeho rakvi vystavené po čtyři dny, ho viděly, jak tiskne v rukou růženec. Po celý život živil zvláštní úctu k svatému růženci, který nazýval se svatou hrdostí svou zbraní. Nosil ho stále v ruce nebo na paži. Další růžence měl pod polštářem nebo na stolku blízko lůžka. Když se ho krátce před smrtí zeptali, jaké dědictví zanechává svým synům, odpověděl ihned: Růženec. Nic lepšího jim zanechat nemohl.

Síla mučedníků

Kdo by mohl přehlížet, jakou sílu dával Mariin růženec mnohým mučedníkům? Zde je jed-

na epizoda z aktů o mučednictví jedenácti sester sv. Voršily z Valencie, které byly prohlášeny za svaté v květnu v roce 1920.

Jedenáct Bohu zasvěcených panen bylo odsouzeno k smrti a připravovaly se na poslední úkon lásky intenzivní modlitbou, aby se na popravišti představily jako statečné a veselé.

Když je přivedli ke katanům, zbavili je řeholního roucha a zůstaly oděny jen ve spodním prádle. Všechny měly v rukou růženec a katani jim ho chtěli vytrhnout. Ale sestry prosily, aby nebyly zbaveny tohoto předmětu. Katani nedovedli pochopit, k čemu jim může na popravišti sloužit růženec. I soudce se tomu vysmíval, ale poručil, aby jim svázali ruce a růženec dali na hlavu jako korunu.

Tak procházely svaté panny radostně městem a zpívaly litanie k Panně Marii. Na popravišti chtěly políbit ruce svým katům. Dav se díval s dojetím, jak se všechny snažily, aby byly první, kdo zemře pro Krista. Jejich duše se vznášely k nebi, zatímco na zem padaly jejich hlavy ověšené růžencem.

Následující příhodu připomíná také Mons. Fulton Sheen: „V době prvních mučedníků, ...když mladé panny kráčely po písku do Kolosea vstříc smrti, oblékaly si pěkné šaty a na hlavu si dávaly věnce z květů, aby tak šly radostně vstříc Králi králů, pro kterého umíraly; křesťané v noci sbírali růže z těchto věnců a nad každou se modlili jednu modlitbu.“ Mons. Fulton to pokládá za vzdálenou předzvěst růžence.

Nepochybujeme o tom, že pro všechny ctitele svatého růžence bude tato modlitba představovat věnec nevadnoucích růží, které jim Matka Boží vloží na hlavu v nebeském Jeruzalémě.

Znamení katolíka

Milujme růženec a chraňme si ho, jak to činili svatí. Milujme růženec a chraňme ho v jeho posvátné formě posvěcené láskou k Panně Marii, ve formě, v jaké se ho modlila svatá Bernadeta v Lurdech přímo před zraky Neposkvrněné. Modleme se ho tak, jak to žádala Panna Maria ve Fatimě.

Mysleme na to, abychom se růženec modlili každý den, a pokud možno i vícekrát, i když nám budou říkat, že je to ztráta času, jak to někteří prohlašují a matou tak zbožnost věřících.

P. Piovi jednou někdo řekl: „Otče, růženec již dosloužil. V mnoha kostelích se už nemodlí.“ Pater Pio odpověděl: „Satan se snaží zničit tuto modlitbu, ale to se mu nikdy nepodaří: je to modlitba té, která triumfuje nade všemi a nade vším. Ona nás ji naučila tak, jako nás Ježíš naučil Otče náš.“

Jestliže se nemodlíme rádi růženec, není to proto, že už není moderní, ale proto, že my jsme moderní, nebo lépe řečeno zotročení honbou za novotami podle falešných učitelů, kteří nám „odvracejí sluch od pravdy“ (2 Tim 4,4). Takovým způsobem se často skončí nejen s růžencem, ale i s láskou, jak se už

Svatost není plodem lidské volby. Není možno ji hodnotit lidskými kritérii, ani určit lidskými procedurami. (...) Svatost náleží Bohu. Svatí jsou Boží lidé. Zvláštním způsobem definují obraz vztahů mezi Bohem a lidmi. Tato kritéria stanoví jen Bůh. Svatost překračuje úzké hranice našich dělení, našich rozdělení. Jednota církve se dosahuje díky důstojnosti svatých, jen na nich se stává pochopitelnou. Svatí jsou mostem mezicírkevních vztahů nejen proto, že se přimlouvají za církev, ale také proto, že jejich svatost, která pochází od jednoho Pána, je jediným základem Jedné a Svaté Církve.

Chrisostomos Konstantinidis, metropolita z Efesu

Když bude Pán ve vašem srdci, odevzdejte se mu, a zakusíte pokoj a rozkoš jeho přítomnosti. Milujte, klanějte se mu, chvalte ho, naslouchejte mu a také se radujte a jásajte... Andělé vám závidí tuto radost, oni mohou patřit na tohoto Boha třikrát svatého a ustavičně mu prozpěvovat chvály, ale nemohou ho přijmout jako my... Jak dobrý je Ježíš, že se snižuje tak velice, že se nám daruje a činí si z našeho srdce svůj přístbytek.

Svatá Bernadeta

stalo mnohým nešťastníkům. Běda nám! Panna Maria spojila růženec s naší budoucností, s osudy naší epochy.

Růženec není dnes ani tak modlitbou zbožnosti, jako modlitbou spásy. Můžeme říct, že tak jako v době po reformaci se stává růženec rozlišovacím znamením věřícího.

Připomeňme si, co se stalo sv. Ignáci z Loyoly, když procházel se svými prvními devíti druhy jedním švýcarským městem již nakaženým protestantskou herezí. Svatý Ignác i jeho druhové měli na krku růženec a nečetní katolíci, kteří si zachovali víru, poznali tak podle růžence, že jsou to katolíci, protože růženec byl již v jejich městě zakázán a odsouzen výslovně jako rozlišovací znamení katolíků.

Když svatý Petr Canisius bojoval proti protestantům, kteří ničili katolickou víru, zachránil mariánskou úctu právě modlitbou růžence.

Růženec zůstává znamením naší příslušnosti k církvi a k srdci církve, kterým je Neposkvrněná Panna, Matka Ježíšova a Matka naše.

Svatí nás přitahují svým příkladem. Jestliže dnes nastala někde bolestná krize růžence, znamená to, že tím více je třeba ho bránit a hájit. Mnoho svatých se podobně jako svatý Dominik k tomu zavázalo slibem. Svatý Karel Boromejský nám říká, že je to po mši svaté největší projev zbožnosti.

Několik dní před smrtí žádali Otce Pia o nějaké dobré slovo. P. Pio odpověděl otcovským hlasem: „Milujte Marii a učte lásce k ní. Modlete se stále růženec!“ Bylo to jako jeho závěť.

„Modlete se stále růženec!“ To je doporučení všech světců, církve, všech, kdo milují Marii. Následujme světce. Jen světci jsou „nejbezpečnější cesta“, která míří k Ježíši a k Marii (LG 50).

Překlad -lš-

Každému dlužím jen lásku

Měl jsem dvanáct roků, když se mě někdo zeptal: *Proč se chceš stát knězem?* Nikdy jsem o tom nepřemýšlel, ačkoliv jsem už několik let nosil toto přání ve svém srdci. Po krátkém tichu jsem tehdy odpověděl: *Abych mohl hlásat evangelium.*

Pro mne jako dítě byl kněz v první řadě tím, kdo lidem přinášel radostnou zvěst o Pánu Ježíši svým živým příkladem a svým slovem.

Ve stejném roce jsem se se svým přáním jít do semináře svěřil své tetě, která je řeholnicí. Bohužel, z různých důvodů

to nebylo možné. Následovalo osm let plných pochybností, kdy se moje touha po kněžství zmenšovala. Dne 15. srpna 1997 zaklepal Pán znovu na moje srdce při jednom modlitebním setkání. Jeho klepání nebylo možné přeslechnout. Tentýž den jsem se rozhodl odpovědět na Boží volání ke kněžství. Stále hlouběji jsem chápal, co pro mne znamená kázat evangelium: *Všem oznamovat: Bůh je láska a čeká od nás, abychom se navzájem milovali tak, jak on nás miluje. Bůh chce, abychom vyzařovali jeho pokoj a jeho radost.* Byla to tato láska, která mě přivedla k tomu, abych řekl ano ke svému povolání. Jako motto jsem si zvolil slova z listu Římanům: *Nebuďte nikomu nic dlužní, kromě toho, abychom se navzájem milovali... láska bližnímu neublíží.*

O dva měsíce později jsem v knihovně tety Reginy objevil životopis vietnamského redemptoristy Marcela Vana. Tento světec mě fascinoval, protože jsem v jeho životě viděl konkrétně uskutečňované moje motto.

Jaká radost to pro mě byla, když jsem o několik let později dostal mladého Vana za osobního patrona pro své kněžství! V roce 2000 jsem se potkal s P. Pavlem Marií, který mi potvrdil mé povolání.

Tak jsem přišel do Říma, abych zde strávil dobu své duchovní formace. Slavnostním zasvěcením Neposkvrněnému Srdci Panny Marie jsem vstoupil do Rodiny Panny Marie. Po skončení filosofického a teologického studia na Papežské gregoriánské univerzitě se konečně uskutečnilo 27. června největší přání mého života: stát se mariánským knězem, misionářem a apoštolem milosrdenství.

Vítězstvo srdce 70/2009

Překlad -lš-

P. Van Maria Boni se svou matkou krátce po kněžském svěcení

Svatí neznají hranice, neznají rozdělení ani příslušnost. Jsou nade všemi a pro všechny. Svatí jsou poutem mezi nebem a zemí i mezi jednotlivými národy. Jsou především našimi představiteli před Pánem a prostředníky mezi národy. Přinášejí mír tam, kde je nespornost, a z neznámých činí přátele.

S. B. Stefan, arcibiskup Ohridu a Makedonie

Jsou svatí, kteří jsou kanonizovaní a zapsaní v seznamu, v kalendáři. A pak jsou ještě jiní svatí: *Umí říct pravdu, i když tím riskují postavení, nebo i život. Mají odvahu žít podle svého svědomí, i když jim to vynáší pohrdání okolí. Odmítají ústupky nepočetnosti a pokrytectví. Vyvíjejí úsilí ve jménu Ježíšově.*

Zasvěcují svůj život rozjímání o Bohu. Věnují část svého času druhým.

Věnují všechn svůj čas druhým. Umějí se podívat s láskou na každého takového, jaký je. Věří, že i v tom nejhorším je jiskra něčeho dobrého. Mají pro druhého vždy otevřené dveře, sluch a srdce. I namáhavou práci konají s dobrou náladou.

W. van Straaten

Marie Julie Jahenny (3)

Postava otce Pitre Davida

Pater Pitre-Hervé David se narodil v roce 1829 v rodině námořníka v Croisic-Loira Atlantica. Aktivní život zahájil jako námořník. „Byl jsem námořníkem,“ svěčuje se příteli v Blain, „a riskoval jsem, že během bouře zahynu. Udělal jsem slib, že se stanu knězem, jestliže se zachráním. ...Byla to strašná bouře a mohl mě zachránit jen zázrak. Dodržel jsem svůj slib a v roce 1865 jsem byl jmenován kaplanem v Blain.“ Všichni měli rádi tohoto energického kněze s námořnickou povahou, s mimořádnou upřímností. Směřoval vždy přímočaře k cíli a nikdy nepočítal ani peníze, ani utrpení. Poznal Marii Julii ještě před jejími zjeveními a poznával v ní privilegovanou duši, ale nikoliv mystičku! Jako zpovědník si říkal: „Dábel jde najisto, chce mě zkoušet, když mi ukládá, abych vedl tuto kajčnici. Nebude se vysmívat kněžskému povolání. Jako Boží služebník jsem tady učitelem, tak poručím já a dábel uvidí, zač je toho loket!“ Pater David postupoval velmi opatrně a poslal ihned zprávu svému biskupovi Mons. Fournierovi. Oběma se nelíbil přehnaný entuziasmus...

Mluvílo se: Farář si počínal nerozumně, ... vyvolal zmatky, které přivolávají nebeský nesouhlas. Biskup by měl zabránit tomuto knězi, aby se nevměšoval do události ve Fraudais. Zde je nutně velké dilema. Jedná zde Satan, nebo Bůh?

„Můj Pane,“ řekl P. David ve své obvyklé neústupnosti, „dokud nebudu vědět, že mám co do činění s Tebou, nechci s tím mít nic společného. Ale v den, kdy bude jasné, že je to TVOJE DÍLO, nikdo mě nezadrží!“ Neobával se vůbec, že ho nebe bude obviňovat z nedůvěry. Je to kněz, kterého povede Pán, jestliže ho uzná za hodna, aby se důvěrně spojil se smírnou obětí Marie

Julie, a bude pozdvížen k počtě „první oběti“.

Bude určen za jejího duchovního vůdce... Tento slavný úkol mu zůstane i poté, co bude po smrti biskupa Fourniera v roce 1877 z Fraudais přeložen.

Byl pak jmenován farářem v Pin, kde zemřel 2. května 1885. Marie Julie mu předpověděla den jeho smrti. Na jeho hrobě se udály dva zázraky, ale nevěšly ve známost. ...Paní Bricaudová vypráví, že její otec, mlynář z Noué u Blain, rád rozmlouval s P. Davidem, kterého si vážil jako svého přítele: „Otec vzpomínal na mládí Marie Julie a zajímal se o všechno, co se dělo ve Fraudais... Kněží v té době přinášeli nemocným viatikum na koni. Nebylo cest, chodníky byly špatné, v době deště plné bláta. P. David a můj tatínek jezdili spolu. Často doprovázel kněze při návštěvách ve dne i v noci. Slychal od něho mnoho vzácných naučení. Říkal o něm, že je to člověk s velkou inteligencí a neuvěřitelnou pamětí.“

Biskup Fournier

V říjnu 1874 se Marie Julie zasvětila Neposkvrněné Panně. Zapálila dvě svíce a sklonila hlavu, když jí Matka Boží vložila na hlavu korunu z květů (které není vidět). Mezi dvěma extázemi toho dne řekla mnoha přítomným osobám, že Mons. Fournier opustil Řím, když se mu dostalo mnoha projevů přízně od Pia IX., a že od nynějška bude stát velmi blízko papežova trůnu. Pak vešlo ve známost, že biskup z Nantes byl jmenován asistentem papežského stolce.

Jak napsal dr. Imbert, Fournier byl velkým biskupem, s mimořádnou inteligencí, velkým srdcem, slovy i činy. Sledoval až do své smrti velký nadpřirozený případ, který se stal v jeho diecézi. Poslední čtyři roky svého života věnoval mnoho času zkoumání případu ve Fraudais.

Marie Julie Jahenny

Když biskup Fournier vyslechl kázání biskupa z Poitiers u příležitosti korunovace Panny Marie Lurdské, napsal mu tehdy a požádal ho, aby studoval případ Marie Julie. Nedošlo k tomu.

Jeden kněz, P. Cresset, napsal biskupovi v Nantes 23. června 1876 a vyložil mu námitky, jaké má proti Marii Julii. Mluvil zvláště o námitkách biskupa z Luçon (Mons. Lecoq se stane nástupcem biskupa Fourniera) a biskupa Mons. Richarda a některých vlivných osobností z diecéze. Třesky plesky!

Mons. Fournier odpověděl 26. června: *Drahý monsignore, vážím si tak jako vy patera Bessaye, ale promiňte, odmítám úsudek o Fraudais. Nezná tento případ. Víte dobře, že takový případ spadá do kompetence místního biskupa, který má autoritu a milost, aby ho posoudil. Ještě jsem nezveřejnil svůj soud o tomto případu, i když jsem se o to pokoušel. Neměním svůj názor, ani pohled, ani přesvědčení. Mons. Lecoq nemá právo posuzovat případ z Fraudais ani případ z Bois d'Haim. Jsou identické a dobře prozkoumané. Ale to už je věc církevních hodnostářů, jestliže mají tu odvahu spojovat se s volno-myšlenkáři, kteří nakupili námitky proti extázím a milostem, jako je Louise Lateau.*

Svědectví Mons. Richarda není autorizované, protože události v Blain se staly až po jeho odchodu. Slyšel jen o nich mluvit takové hlasy jako od Pettegolezziho, a to ještě velmi sporadicky. Je to můj úkol, nikoliv jeho! Doufám,

že můj vikář De Laspiney zachová alespoň mlčení, když nesdílí můj názor: moje tolerance má své meze. Každý den mi přicházejí pozitivní svědectví ve prospěch Marie Julie. Včera se mnou o tom mluvil baron della Tour del Pin. Případ, jakým je Fraudais, nemůže nevyvolávat četná protivenství.

Fournier pak napsal P. Davidovi 20. května 1877:

Pověřuji Vás vším, co se týká této drahé dcery. Zakazuji všem kněžím v diecézi, aby v tomto případě cokoli podnikali a kladli jí otázky. Tím je pověřen její duchovní vůdce. Jestliže by během mé nepřítomnosti zemřela, pověřuji Vás, abyste ji pochoval a zařídil všechno, co je potřeba.

+Felix, biskup z Nantes

V předvečer odjezdu napsal biskup farářům v Savenay: *Nemyslete si, že jsem proti Marii Julii. Věřím jí, a jsem přesvědčen, že Bůh jí dá triumfovat. Pokud jsem se mýlil, pokorím se a poslechnu svého nástupce.*

Smrt Felixe Fourniera, biskupa z Nantes

Když odjížděl do Říma, nebyl si biskup zcela jistý. Můžeme to číst mezi řádky v jeho dopisu P. Vanutellimu a zvláště Mons. Mauclercovi, farářům v Savenay.

Nedělá si iluze o svých spolupracovnících. Jak napsal dr. Imbert, v době jeho smrti rozšířili jeho protivníci zprávy, že biskup z Nantes pokáral papež a Svaté oficiium. ... To bylo vyloučeno. Jak by mohl Řím provádět vyšetřování ve věci, která spadá výlučně do kompetence biskupa.

Svaté oficiium nemá naspěch. Chodí nohama obtěžkanými olovem. Svaté oficiium schválilo biskupův postup a doporučilo, aby ihned požádal o kanonický proces. Zásadně nesnižuje biskupa a jeho názor... Má však prostředky, které používá: řeči a sdělení, které se dostanou k jeho členům. Není úředníka, který by si nenechal možnost pozdějšího rozhodnutí.

P. Pothier vzpomíná na smutnou scénu rozhovoru biskupa s jeho vikáři a členy kapituly, kteří ho přišli pozdravit před odjezdem.

„Rád bych přijal vaše pozdravy, kdybych nevěděl, že někteří moji kněží nedbají na úctu, kterou by měli mít ke stolci, který spravuji, a neštítí se ničeho, aby mi tuto službu ztrpčili. Bůh mě sem poslal a dal mi sílu a světlo. Je snad snadné konat dobro v dnešních podmínkách? Copak v dnešních podmínkách? Copak zastavil se v Paříži, kde se chtěl setkat s apoštolským nunciem, kardinálem Guibertem, a s pařížským arcibiskupem.“

Náš ctihodný biskup odjel z Nantes o svatodušním pondělí. Zastavil se v Paříži, kde se chtěl setkat s apoštolským nunciem, kardinálem Guibertem, a s pařížským arcibiskupem.

Do Říma měl dorazit 24. května. Doprovází ho jeho sekretář P. Pothier. Tam se sejde s poutníky z Nantes při návštěvě římských bazilik.

1. června je se svými poutníky na audienci u papeže Pia IX. Přednese horoucí vyznání víry a vzpomíná na postavy nantských hrdinů, kteří bojovali a položili životy při obraně Svatého stolce: Lamoriciéra, Pimodana, Charretteho, Guérina.

Připomíná také svatou Kláru, která do jeho diecéze přinesla hřeb, který sloužil k ukřižování svatého Petra.

Večer po audienci cítí biskup nevolnost. Od 6. června píše P. Pothier denně dva až tři dopisy generálním vikářům Rousteauovi, Morelovi a biskupovu sekretáři.

7. června horečka prudce stoupá. Nemocného trápí silný katar. 8. června píše P. Pothier Mons. Morovi: „Můj milý otče, tento dopis píšu s pláčem. Horečka je velmi vysoká.“

Kardinálové Mermilloid a De Falloux jsou u nemocného. P. Vanutelli zde tráví dlouhý čas. Dopis se nezmiňuje o tom, že biskup žádal zprávu o obsahu extáze Marie Julie z 20. května.

Doporučil P. Pothierovi, aby po jeho smrti neudělali Marii Julii nic zlého.

9. června nadchází konec. P. Vanutelli slouží v pokoji umírajícího mši svatou. Kardinál De Falloux mu uděluje poslední pomazání.

Dali mu na hrud' jeho kříž a stólu. Mons. Daniel, pater Vanutelli, jeho zpovědník, a ostatní bdí u něho. Nemocný všem zehná.

„Můj drahý Pothiere,“ šepotá... „Otče náš...“ Zpovědník mu ukazuje svaté obrázky a relikvie. Chvilí poté se oči upřené na P. Pothiera zavírají naposled.

Právě v tu dobu se Pán zjevuje třikrát ve Fraudais. Jako by chtěl oslavit Marii Julii tuto bolestnou ránu.

Zjevuje se jí se čtyřmi paprsky v ruce, jeden z nich je vybledlý a zlomený... Vysvětluje jí, že paprsek představuje biskupa Fourniera. Marie pochopí, že její pastýř je nemocný, a modlí se za něho.

Podruhé jí řekne: „Hleď, tento paprsek znamená, že dobrý pastýř je mrtev.“ Ale ona si to vykládá jako zprávu o uzdravení.

Pán se jí zjeví potřetí a říká otevřeně: „Nepochopila jsi. Chtěl jsem říct, že monsignore je mrtev. Povolal jsem ho do slávy. Chtěl jsem ho uchránit dalších urážek v Nantes. Pracoval dobře.“

Ráno 10. června Marie Julie zjevuje svému zpovědníkovi všechny podrobnosti smrti biskupa z Nantes v Římě. Tyto podrobnosti se v dalších dnech objevily v diecézním Náboženském týdeníku.

O několik týdnů později spatří Marie Julie zlomené další dva paprsky, které označují smrt jednoho kanovníka.

Dvacet dní po smrti Mons. Fourniera jí diecézní vikáři zakázali přístup ke svátostem. Rozhodnutí pak schválil také nový biskup Mons. Lecoq.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Příprava na svaté přijímání

Pokládá se za staromódní být lačný před svatým přijímáním. Být lačný znamená pouze alespoň jednu hodinu nic nejíst ani nepít. Vlastně je to logické, přijímat svaté přijímání nalačno. Svaté přijímání je vrchol mše svaté a měl by být jako takový respektován. Podobně jako se na přijetí Těla Kristova připravujeme duchovně svatou zpovědí a modlitbou, měli bychom se očistit i tělesně. Plný žaludek, ze kterého přetéká cappuccino, je jistě zcela nevhodný.

Jako katolíci věříme v přítomnost Krista v hostii od proměňování. Je v ní živě a skutečně přítomen. My věřící, pokud jsme ve stavu posvěcující milosti, můžeme našeho Boha v sobě ubytovat. V každé mši svaté sestupuje skutečně mezi nás. Každý den můžeme přijímat tento dar. Tato svátost nás posiluje. Je to dar, který nám pomáhá přemáhat každodenní pokušení. Skutečná moc svátosti je nezměřitelná. Představuji si, že po svatém přijímání se snáze dávám věst Bohem. Neseme Ježíše skutečně v sobě.

Je to velká čest, že můžeme přijímat našeho Krále a Stvořitele. Často si však této cti nejsem vědoma. Když jsem v kostele, jdu takřka automaticky k přijímání. Skutečná závažnost Boží přítomnosti je mi přítom zřídka jasná. Je to, jako bych do svého domu přijímala někoho, koho si velice vážím. Jak to říkáme v „Domine, non sum dignus“, Pán vstupuje pod naši střechu. Vstupuje k nám. Neposílá někte-

rého ze svých četných sluhů. Nikoliv. Poctil nás osobně. Nikdy by by mě nenapadlo uvést takového hosta do nějakého chléva. Jistě bych byt napřed vyčistila, uklidila, případně koupila nějaké květiny. O mnoho důležitější je uklidit náš vnitřní chlév a připravit jej na přijetí Pána.

Dnes se to často v presbytáři hemží lidmi. Při proměňování tu poskakují děti. Koncelebruje několik kněží, i když jeden by byl lepší. Ženy se míchají do dění. Zdálo by se, že by se proti tomu nemělo nic namítat, že je to dobré, když se zapojuje tolik lidí. Ale takový mumraj odvádí od skutečné Kristovy přítomnosti. To, co zbude, je hemžení a pouhé společenství.

Potřebujeme nábožný postoj, abychom Kristovo Tělo mohli důstojně přijmout. Ale takový postoj může vzniknout jen v důstojném slavení Eucharistie. Jen pak mohu jít do sebe, jen pak mi bude aspoň zlomek významu této svátosti trochu jasný, jen pak se mohu na přijetí Kristova Těla připravit.

Bohužel, zdá se, že mnoho kněží nedokáže svým věřícím vyloužit, že pod naši střechu vstupuje skutečný Bůh, a nikoliv jen symbol. Když si tuto skutečnost postavíme živě před oči, případně nám to snazší, připravit se na to i tělesným postem. Jako připravuji svůj dům a sebe na hostinu, tak bychom se měli chovat i ke svému Bohu. Nechceme se snad ukázat ze své nejlepší stránky?

Z knihy *Fromm!*

od Elisabeth von Thurn und Taxis
Přeložil -lš-

TENDENČNÍ ZPRAVODAJSTVÍ

Mediální odbornice Marianne Angererová z Innsbrucku upozorňuje na skutečnost, že zpravodajství o církvi v médiích není neutrální, ale záměrně negativní. Tendence očerňovat se projevuje nejen v komentářích, ale i v samotném výběru zpráv. Ty se soustřeďují jen na „horká témata“, která tvoří malý výsek náboženské tematiky. Týká se to jak bulvárních, tak kvalitních médií v německém a francouzském prostředí. Dokumentuje to ve své dizertační práci. (kap)

SVATÁ MARKÉTA D'OINGT - pokračování ze str. 2

zavřenou knihu, aby ji poučoval (*tamt.*, I, 2-3, s. 81). „V této knize nacházela popis života, který Ježíš vedl na zemi od svého narození až do nanebevstoupení“ (srov. *tamt.*, I, 12, s. 83).

Skrze své spisy, které nám nabízejí jakousi skulinu do její spirituality, umožňuje nám zachytit určité rysy své osobnosti a své vůdcovské dary. Je to žena velmi kultivovaná. Píše běžně latinsky, jazykem vzdělanců, ale píše také v provensálské francouzštině, což je rovněž rarita: její spisy jsou tak první, které byly v tomto jazyce sepsány a dochovaly se nám. Prožívá život bohatý na mystické zážitky, které popisuje s prostotou, a dává tušit nevýslovné Boží tajemství, zdůrazňuje meze myšlení při jeho chápání a meze lidského jazyka pro jeho vyjádření. Její osobnost je přímočará, prostá, otevřená, obdařená sladkým citem, velkou vyrovnaností a ostrým rozlišováním, schopná vstupovat do hlubin lidské duše, chápat její meze, její záhady, ale také aspirace a směřování duše k Bohu. Projevuje výraznou vůdčí schopnost a spojuje v sobě hluboký duchovní mystický život se službou všem sestrám komunity. V tomto směru je příznačný jeden úryvek z jejího dopisu otci: „Můj sladký otče, sděluji vám, že jsem tak zaměstnaná potřebami našeho domu, že je pro mne nemožné obrátit ducha k dobrým myšlenkám; mám totiž tolik práce, že nevím, kam se dříve obrátit. V sedmém měsíci jsme nesklidili obilí a naše vinice byly zničeny bouří. Navíc se náš kostel nachází v tak špatném stavu, že jsme nuceni ho částečně opravit“ (*tamt.*, Lettere, III, 14, s. 127).

Spojení mystiky s každodenností

Jedna kartuziánská mniška líčí postavu Markéty takto: „Svým dílem nám zjevuje okouzluju-

cí osobnost s živou inteligencí orientovanou k přemýšlení, ale současně nadanou mystickými milostmi: jedním slovem svatou a moudrou ženu, která dokáže s určitým humorem vyslovit celou duchovní vroucnost“ (Una Monaca Certosina, *Certosine*, in *Dizionario degli Istituti di Perfezione*, Roma 1975, col. 777). V dynamice mystického života oceňuje Markéta zážitky přirozených citů, očištěných milostí, jako přirozeného prostředku pro hlubší pochopení a pohotovější následování a žár božského působení. Důvod spočívá ve skutečnosti, že lidská osoba je stvořena podle Božího obrazu, a proto je povolána, aby vytvářela s Bohem obdivuhodný příběh lásky a nechala se zcela uchvátit jeho iniciativou.

Bůh Trojice, Bůh-Láska, který se zjevuje v Kristu, ji uchvacuje a Markéta prožívá hluboký vztah lásky k Pánu, a naproti tomu vidí lidskou nevděčnost jdoucí až k podlosti, až k paradoxu kříže. Tvrdí, že Kristův kříž se podobá porodnímu stolu. Bolest Ježíše na kříži přirovnává k bolesti matky. Píše: „Matka, která mě nosila v lůně, den a noc velmi trpěla, aby mě přivedla na svět, ale ty, krásný, sladký Pane, jsi byl pro mne mučen ne jednu noc a jeden den, ale více než třicet let, (...) jak hořce jsi trpěl kvůli mně po celý svůj život! A když nastal okamžik tvého porodu, tvoje trýzeň byla tak bolestná, že tvůj svatý pot se stal kapkami krve, které stékaly po celém tvém těle až na zem“ (*tamt.*, *Meditazione I*, 33, s. 59).

Láska k umučenému Kristu

Když si Markéta připomíná vyprávění o Ježíšově umučení, rozjímá o těchto bolestech s hlubokým soucitem: „Tys byl položen na tvrdé lůžko kříže, aby ses nemohl pohnout, ani otočit, ani se svíjet, tak jak to dělá člověk,

kteří trpí velkou bolestí, protože jsi byl úplně natažen a byly ti vraženy hřeby (...) a (...) byly potrhány tvé svaly a tvé žíly. (...) Ale ani všechny tyto bolesti (...) ti ještě nestačily, takže jsi chtěl, aby byl tvůj bok proboden kopím tak krutě, že tvé poslušné tělo bylo celé zbrázděné a rozdrásané; tvá drahocenná krev prýštila s takovou silou, že tvořila širokou cestu, snad celý potok.“ Pokud jde o Marii, říká: „Nebylo divu, že kopí, které ti probodlo tělo, proniklo také do srdce tvé slavné Matky, která tě s takovou láskou podírala, (...) protože tvoje láska byla větší než všechny jiné lásky“ (*tamt.*, *Meditazione II*, 36-39.42, s. 60).

Draží přátelé, Markéta d'Oingt nás zve ke každodennímu rozjímání o životě bolesti a lásky Ježíše a také jeho Matky Marie. V tom je naše naděje, smysl našeho života. Z rozjímání o Kristově lásce k nám se rodí síla a radost odpovídat rovněž láskou tím, že dáme svůj život do služeb Bohu a druhým. Povězme s Markétou také my: „Sladký Pane, všechno, co jsi vykonal z lásky ke mně a k celému lidskému rodu, mě podněcuje k lásce k tobě, ale vzpomínka na tvoje nejsvětější utrpení dává nesrovnatelnou sílu a schopnost mým citům milovat tě. Proto se mi zdá (...), že jsem našla to, po čem jsem tak toužila: nemilovat nic jiného než tebe, nebo v tobě, nebo z lásky k tobě“ (*tamt.*, *Meditazione II*, 46, s. 62).

Očista svědomí

Na první pohled se tato postava středověké kartuziánky, její život, její myšlení jeví velice vzdálené pro nás, pro náš život, pro náš způsob myšlení a jednání. Ale díváme-li se na to podstatné v tomto životě, vidíme, že se to týká i nás, a mělo by se to stát podstatným také pro náš život.

Svatá Markéta d'Oingt

Slyšeli jsme, že Markéta pokládala Pána za knihu, upřela pohled na Pána, pokládala ho za zrcadlo, ve kterém se jeví také vlastní svědomí. A z tohoto zrcadla vstoupilo světlo do její duše: nechala vstoupit Kristovo slovo a život do vlastního života, a tak byla přetvořena; svědomí bylo osvětleno, našlo kritéria, světlo, a bylo očištěno. Právě toto potřebujeme také my: nechat vstoupit Kristova slova, život a světlo do našeho svědomí, aby bylo osvětleno, aby chápalo to, co je pravé a dobré, a to, co je špatné, aby naše svědomí bylo osvětleno a očištěno. Odpadky se nepovalují jen na různých cestách světa. Odpadky jsou také v našich svědomích a v našich duších.

Jen Pánovo světlo, jeho moc a jeho láska nás očistí a ukáže nám správnou cestu. Proto následujme svatou Markétu v tomto pohledu na Ježíše. Čtěme si v knize jeho života, dejme se osvětit a očistit, abychom se naučili pravému životu. Děkuji.

Bollettino Vaticano 3. 11. 2010
Mezitalukky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

je to ještě mnohem naléhavěji než kdykoliv předtím. Dnes se bohužel spíše než pro příslušnost horuje pro nezávislost.

„Zasvětit se“ Ježíši Kristu Králi není nějaký formální nebo pietní akt. Znamená uznat jeho svrchovanost, vědomě a dobrovolně se mu zcela odevzdat a dát se bezvýhradně k službám, protože nejen uznáváme jeho právo a jeho svrchovanou vládu, ale protože v ní vidíme nezbytný zdroj svého bezpečí, své jistoty, svou plnou oporu a protože máme všechny důvody, abychom mu bezmezně důvěřovali. Znamená to jistě, že se také vědomě zřikáme určité nezávislosti, což může leckomu připadat jako omezení vlastní svobody. Ale takové omezení můžeme přirovnat k omezení, které docela rád přijímá horolezec, když se svěruje vedení horského vůdce. Docela rád se podrobí při výstupu jeho pokynům, protože mu zcela důvěřuje, že ho bezpečně dovede k žádanému cíli.

Potřebu zasvětit se Ježíši Kristu pocítuji nebo nepocítuji podle toho, zda jsem nebo nejsem si vědom své vlastní nemohoucnosti, zda zřetelněji vidím nebo nevidím, jak nesmírně obtížná je cesta, která je přede mnou, zda znám a také skutečně miluji onoho jediného kvalifikovaného „horského Vůdce“, který mě nejen může, ale chce vést, který právě proto vyšel od Otce a sestoupil mezi nás. Kdo jiný zná jistou cestu k Otci, ne-li jeho Syn? Zasvětit se Ježíši Kristu znamená uznat ho bezvýhradně za nejvyšší AUTORITU, která není omezením, ale je zdrojem naší důstojnosti. Zdá se mi, že právě toho jsme si byli živě vědomi. Ale události dalších let nás zřejmě natolik zaměstnaly a ovlivnily, že jsme nebyli dost věrní a nedostáli své svaté povinnosti předat toto vědomí přesvědčivě dalším generacím.

Když Syn člověka přišel z vůle Otce mezi nás jako jediný skutečný „kandidát“ na královský

trůn, nepředstavil se nám jako mocenská autorita vybavená všemi prostředky, jimiž se moc na tomto světě prosazuje. Celým svým životem dokazoval, že jeho království není a nebude z tohoto, tedy ani podle tohoto světa. Nejen že nepoužívá jeho mocenské způsoby, ale může se odvážet dokonce toho, co v očích tohoto světa představuje úplný opak moci a suverenity. Jeho život skončil lidsky souzeno úplným fiaskem a nejpotupnějším způsobem. Počínal si tak však nikoliv z vlastní vůle nebo nerozumu, ale jediné proto, že se sám zcela podřídil nejvyšší autoritě svého nebeského Otce. Mohl podstoupit potupnou smrt na kříži, protože věděl naprosto bezpečně, KDO za ním stojí. Ukázal nám svým konkrétním příkladem, že přijímat s radostí jeho vedení a jeho vůli je absolutně nejlepší, naprosto bezpečné a vítězné řešení, i kdyby se jevílo v očích lidí a světa jakkoliv absurdní a zcela nesmyslné. Jeho zdánlivá bezmocnost se tak projevila naopak jako zcela svrchovaná a ničím neomezená absolutní moc, kterou nejvyšší Král poráží úhlavního Nepřítele svých věrných poddaných.

Svým poddaným však prokazuje moudrou a starostlivou péči, v jaké se mu nevyrovná ani nejsvětější a nejdobrotivější král, jakého znají lidské dějiny. Všechny lidské těžkosti a problémy zná totiž ze své osobní zkušenosti. Celý jeho „vládní program“ a zájem je zaměřen jediné na to, aby všechny své věrné přivedl bezpečně k Otci. Není chvíle, kdy by se na něho nemohl okamžitě obrátit kdokoliv a v jakékoliv záležitosti, a není nikoho, komu by nevěnoval všechnu svou péči, pro koho by nebyl ochoten uplatnit všechnu svou všemohoucnost,

komu by neprokazoval nejdokonalším a neúplnějším způsobem svou nevýslovnou lásku. Je to Panovník, k němuž nechodí na audience poddaní, nýbrž on sám chodí na audience k nim, nikoliv poddaní klepou na jeho dveře, ale on sám stojí u jejich dveří a tluče. Sám občerstvuje každého, kdo je obtížený. Autorita Krista Krále je sladké jho a lehké břemeno. Lásky a péče, kterou prokazuje tento Král lidským tvorům, probudila dokonce závist samotných andělů.

O svém pozvání do svého království hovoří Boží Syn jako o pozvání k nejbohatší božské hostině. Jestliže někdo takové pozvání odmítá, jestliže při pomýšlení na tak bohatě prostřený stůl pocituje dokonce odpor nebo nevolnost, pak je v opravdu politováníhodném stavu jako někdo, kdo

má zřejmě zcela zkažený žaludek. Není opravdu absurdnější a tragičtější věci, jaké se mohou lidé dopustit, než když odmítají Kristovo království. Je to svrchovaný projev zaslepenosti a pýchy. Z Krále lásky se tak pro ně stává balvan, o který ustavičně klopýtají, a právě tohoto klopýtání jsme každodenně svědky. Všechny problémy, s nimiž se potýkáme a které nás ohrožují, jsou toho důsledkem. Ale co jiného můžeme očekávat, jestliže si nemohoucí hrají na všemohoucí a nevědomí na vševedoucí. „Vláda lidu“ bez Boha je vládou slepých, kteří vedou slepé, a to nemůže směřovat nikam jinam než k záhubě. Aby člověk dokázal moudře a spravedlivě vládnout sám sobě a nikomu jinému přitom nebyl odpovědný, musel by mít přinejmenším vlastnosti opravdového světce. Ale protože k nim má na hony daleko, schvaluje si dokonce suverénně zákony, které jsou proti lidskosti a proti lidské přirozenosti. V absurdní společnosti zvrácené nezávislosti se svobody a práva do-

máhají s největším povykem ti, kteří společnosti vysloveně škodí. Výmluvným zrcadlem vnitřního rozkladu je masová kultura, která se opírá o perverzní zálibu v nemravnostech, chamtivosti a násilí. Stále spletitější síť zákonů často protichůdných se stát marně snaží postihnout všechnu lidskou vynalézavost v konání zlého. Není téměř dne, aby nepropukaly nové skandály podvodů, korupce a nezodpovědnosti ve všech možných oblastech (včetně sportu), a to i na nejvyšších místech, dokonce i těch, jejichž přímým posláním je bdít nad zachováváním a dodržováním řádu a práva. Společnost, která spěje ke stavu, kdy se už nikdo nemůže spolehnout na nikoho, je odsouzena ke svému zániku jako dávné říše a civilizace. Nemáme všechny důvody k nejzávažnějším obavám, když si uvědomíme, jak nezodpovědní, pyšní a sobečtí lidé mají v rukou prostředky na několikanásobné zničení naší planety?

Diskuse o tom, zda tento evropský kontinent má nebo nemá křesťanské kořeny, je sama o sobě velkou obžalobou křesťanů. Tam, kde roste mohutný strom, přece nikdo nepochybuje o jeho kořenech. To, co Evropa současně plodí, však z křesťanských kořenů nevyrůstá. Ale jak má tento světadíl uznat svrchovanost jediného Krále, když sami evropští křesťané ani za pět set let nejsou schopni udělat to, co od nich jejich Král a Zakladatel výslovně žádá: aby byli jedno, jedno stádo pod jedním pastýřem? Chystají se, že budou společně oslavovat v roce 2017 pětisté výročí reformace. Co vlastně chtějí oslavovat? To, že roztrhli nesešivanou suknicí? Náš Král nechce rozpolcené království, protože království uvnitř rozdělené nutně zpustne a padne dům na dům. Smutné výročí západního rozkolu si zaslouží jedinou oslavu: velké pokání a ustavičné prosby za odpuštění všeho zlého, co rozkol způsobilo, a nápravu všeho zlého, co z rozkolu a bludu vzešlo a stále vzchází.

-/š-

Pondělí 22. 11. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Kněz Slanina 7:05 Kamčatka krásná neznámá 7:40 Přejeme si ... 7:55 P.S.: Mons. F. V. Lobkowicz - rozloučení s Mons. J. Veselým 8:20 Vlci v Lužici 8:50 Pro vita mundi: Pavel Tunák I. 9:30 Lurdy 10:00 Platinové písničky (24. díl) 10:35 Léta letí k andělům: P. Jiří Čepl 11:00 Noekreace 11:15 Dětská Bible 11:35 Cesty za poznáním: Náměstí sv. Marka [P] 11:45 Mašinky (10. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 L'Orfeo baroque orchestra [P] 13:35 Octava dies 14:05 Kampaň pre Ježiša 14:25 Krásy Čech a Moravy: Pražské Jezulátko 14:55 Bez hábitu: Chemin Neuf (1) [P] 16:00 H2Onews 16:10 GOODWILLBOY V. (6) 17:00 NOEparáda (96) [L] 18:00 Exit 316: Pravda a lež [P] 18:20 Cesty za poznáním: Nizwa [P] 18:30 Mašinky (11. díl) [P] 18:40 Teresa Valsé Panlellini [P] 19:10 Učiň mě, Pane, nástrojem! 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Cesty za poznáním: Thajsko [P] 20:55 Harfa Noemova IV. (12) 21:15 Na koberečku (93) 21:30 Znojmo [P] 22:00 Noční univerzita: P. Jacques Philippe - Ošetřil jeho rány (1) 22:45 Zpívej a potichu nezustávej 23:15 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree 23:30 Octava dies 0:05 Noemova pošta: listopad 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 23. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Má vlast: Štípa 7:45 Bůh v Číně 8:45 Cesty za poznáním: Taj Mahal (Indie) 8:55 Kampaň pre Ježiša 9:25 Ze života farnosti: Strážnice 9:45 Divadélko Bubáček (2) 10:00 Octava dies 10:30 Noční univerzita: P. Jacques Philippe - Ošetřil jeho rány (1) 11:35 Cesty za poznáním: Náměstí sv. Marka 11:45 Mašinky (11. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:50 Angola země afrického snu 13:10 Vy kročme z mlhy 13:40 Kamčatka krásná neznámá 14:20 Kulatý stůl: Ohrožené kostely 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Londýn [P] 16:50 Kostel na předměstí [P] 17:00 Léta letí k andělům: P. Jiří Čepl 17:25 Zikův svět zvířat: U protinožců 18:00 Noeland (29) 18:30 soucítěním Standovi [P] 18:45 Příběh medvídky pandy (3) 19:30 Noekreace (62) 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Abrahám (3.) [P] 20:40 GOODWILLBOY V. (6) 21:30 Zpravodajské Noeviny 21:45 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (1) 22:25 Vlci v Lužici 22:55 Kampaň pre Ježiša 23:15 P.S.: Mons. F. V. Lobkowicz - rozloučení s Mons. J. Veselým 23:40 Přejeme si ... 0:05 U NÁS 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 24. 11. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (1) 7:20 Noekreace aneb Vandrování (62) 7:30 Znojmo 7:50 Harfa Noemova IV. (12. díl) 8:10 Lurdy 8:40 Učiň mě, Pane, nástrojem! 8:50 Dobrý pastýř [P] 9:15 Platinové písničky 9:50 Abrahám (3) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Thajsko 13:00 Teresa Valsé Panlellini 13:30 Čteme z křesťanských periodik 13:40 P.S.: Mons. F. V. Lobkowicz - rozloučení s Mons. J. Veselým 14:05 Léta letí k andělům: Rev. Jaroslav Kratka 14:30 JuniorTV Kopřivnice (10. díl) 14:50 Na koberečku (93) 15:05 Divadélko Bubáček (2. díl) 15:15 Dětská Bible 15:30 Cesty za poznáním: Nizwa 15:40 Zpravodajské

Noeviny 16:00 NOEparáda (96) 16:50 Cesty za poznáním: Théby [P] 17:00 V posteli POD NEBESY V. (7) [P] 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 18:50 Octava dies (598. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:20 Ze života farnosti: Strážnice 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 BET LECHEM - vnitřní domov (11) [P] 20:20 Noční univerzita: P. Jacques Philippe - Ošetřil jeho rány (2. část) [P] 21:20 Památky a zajímavosti Vidnavska 21:45 H2Onews 22:00 Zvířecí instinkty (1) [P] 22:30 Exit 316: Pravda a lež 22:50 Noekreace aneb Vandrování (62) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Pražské Jezulátko 0:05 H2Onews 0:15 Má vlast: Štípa 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 25. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Teresa Valsé Panlellini 6:50 BET LECHEM - vnitřní domov (11) 7:10 Platinové písničky 7:40 Kampaň pre Ježiša 8:00 Cesty za poznáním: Londýn 8:25 Večer chval 9:40 Cesty za poznáním: Náměstí sv. Marka 9:55 Kulatý stůl: Ohrožené kostely 11:30 Přejeme si ... 11:45 veselí Karolínce 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Má vlast: Štípa 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Cesty za poznáním: Thajsko 14:55 Noeland (29) 15:25 Vlci v Lužici 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Naučme se poslouchat [P] 16:45 Putování modrou planetou: Kamčatka krásná neznámá 17:20 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle [P] 17:35 Noekreace (62) 17:50 Příběh medvídky pandy (3) 18:30 O vztelké Fridolině [P] 18:40 Bůh v Číně 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Klapka s ... (13) [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S.: Mons. Josef Kajnek - pouť Rádia PROGLAS a TV NOE [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Slunce ve tváři [P] 22:30 Octava dies 23:05 NOEparáda (96) 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 V posteli POD NEBESY V. (7) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 26. 11. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace 6:30 NOEparáda 7:20 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (1) 8:00 Krásy Čech a Moravy: Pražské Jezulátko 8:30 Cesty za poznáním: Nizwa 8:40 Noční univerzita: P. Jacques Philippe - Ošetřil jeho rány (2. část) 9:40 Exit 316: Pravda a lež 10:00 Na koberečku (93) 10:15 Cesty za poznáním: Thajsko 11:10 Zikův svět zvířat: U protinožců 11:45 vztelké Fridolině 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (1) 12:50 Divadélko Bubáček (2) 13:15 BET LECHEM - vnitřní domov (11) 13:40 L'Orfeo baroque orchestra 15:05 Znojmo 15:25 Teresa Valsé Panlellini 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Lurdy 16:40 Ze života farnosti: Strážnice 17:00 Abrahám (3) 17:35 Harfa Noemova IV. (12) 17:55 Dobrý pastýř 18:20 Cesty za poznáním: Kartágo [P] 18:30 zlomyslné Zuzce [P] 18:45 V posteli POD NEBESY V. (7) 19:40 H2Onews [P] 20:00 Kulatý stůl: „Matic“ [L] 21:30 Cesty za poznáním: Nizwa 21:40 Na koberečku (93) 22:00 Nedělní čtení: 1. neděle adventní [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Bůh v Číně 23:45 Naučme se poslouchat 0:15 H2Onews (103. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:25 Putování modrou planetou: Kamčatka krásná neznámá 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! S mateřskou vytrvalostí a láskou vám přináším světlo života, aby zničilo temnotu smrti ve vás. Neodmítejte mne, děti moje. Zastavte se a podívejte se do sebe a uvidíte, jak jste hříšní. Uvidíte svoje hříchy a prostě o odpuštění. Děti moje, nechcete přijmout, že jste bezmocní a maličci, ale můžete být i mocní a veliči plněním vůle Boží. Dejte mi svá očistěná srdce, abych je mohla ozářit světlem života, svým Synem. Děkuji vám.

Medžugorje 2. listopadu 2010

Sobota 27. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 P.S.: Mons. Josef Kajnek - pouť Rádia PROGLAS a TV NOE 6:40 Naučme se poslouchat 7:05 Dětská Bible 7:20 BET LECHEM - vnitřní domov (11) 7:35 Divadélko Bubáček (2) 7:45 Hermie - obyčejná housenka [P] 8:20 Noeland (29) 8:50 Příběh medvídky pandy (3) 9:35 NOEparáda (96) 10:25 JuniorTV Kopřivnice (10) 10:50 V posteli POD NEBESY V. (7) 11:45 Cesty za poznáním: Théby 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 1. neděle adventní 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Londýn 13:40 Klapka s ... (13) 14:40 Noekreace (62) 14:50 Kampaň pre Ježiša 15:10 Skanzen Michalův statek [P] 15:25 Platinové písničky 16:00 H2Onews 16:10 Pro vita mundi: sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP [P] 16:45 Cesty za poznáním: Náměstí sv. Marka 16:55 Abrahám (3) 17:30 Krásy Čech a Moravy: Čechy I. [P] 18:00 První nešpory z První neděle adventní se Sv. otcem z Říma [L] 19:30 Nedělní čtení: 1. neděle adventní 20:00 Cesta k andělům (39) [P] 20:50 Zlíčov jindy a dnes [P] 21:10 Putování modrou planetou: Galapágy peklo nebo ráj? [P] 22:00 Maroko - země kontrastů [P] 22:30 Kostel na předměstí 23:00 Bez hábitu: Chemin Neuf (1) 0:05 L'Orfeo baroque orchestra 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 28. 11. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 1. neděle adventní 6:45 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle 6:55 Klapka s ... (13) 7:55 Dobrý pastýř 8:20 Přejeme si ... 8:40 Znojmo 9:00 Teresa Valsé Panlellini 9:30 Cesty za poznáním: Londýn 10:00 Mše svatá z Trnavy [L] 11:05 Harfa Noemova IV. (12. díl) 11:25 Evangelium 11:35 Na koberečku (93. díl) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (25) [P] 13:40 Cesta k andělům (39) 14:40 Noční univerzita: P. Jacques Philippe - Ošetřil jeho rány (2) 15:40 Atlas Charity: Charita Vyškov - Dědice 16:00 Exit 316: Pravda a lež 16:20 Zikův svět zvířat: Polární expres [P] 16:45 Noekreace (63) [P] 16:55 Noeland (29) 17:25 Hermie - obyčejná housenka 18:00 Večer chval [L] 19:15 BET LECHEM - vnitřní domov (11) 19:30 Divadélko Bubáček (3) [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Verner Collegium: Live in Prague [P] 22:00 Abrahám (3) 22:35 Evangelium 22:45 Cesty za poznáním: Kartágo 22:55 Nedělní čtení: 1. neděle adventní 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Kostel na předměstí 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **adventní duchovní obnovu PŘINÁŠEJ KRISTA DRUHÝM S VELIKOU LÁSKOU**, která se uskuteční **ve dnech 11.–12. 12. 2010**. Program začíná v sobotu v 9 hod. mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Sirda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hod. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 6. 12. 2010** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Ve Francouzském sále fary na **Svatém Kopečku u Olomouce se v neděli 28. listopadu 2010 od 16 hodin** koná **adventní setkání s Mons. Josefem Hrdličkou**, olomouckým pomocným biskupem.

V sobotu 11. prosince 2010 v době od 9 do 12 hodin se ve Francouzském sále svatokopecké fary uskuteční **adventní duchovní obnova, kterou povede P. Gozard Krušina, OPraem**. Součástí bude i společná účast na mši svaté sloužené za živé a zemřelé členy Matice svatokopecké. Srdečně zve Matice svatokopecká.

Vysokoškolské katolické hnutí ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR, o.s., srdečně zve na přednášku **OTEVŘENÉ BIOETICKÉ OTÁZKY**, která se koná **ve středu 24. 11. 2010 ve 20 hodin v sále Centra Aletti v Olomouci** (Křížkovského 2). **Přednáší P. Pavel M. Mayer OP.**

ALFRED KINSEY PLATIL OTCI ZA ZNEUŽÍVÁNÍ JEHO DCERY

Desetiletí po přestálém utrpení žena svědčí o tom, že její otec a dědeček byly placeni Alfredem Kinseyem, „otcem sexuální revoluce“, aby ji zneužívali od jejich sedmi let v rámci jeho experimentů s lidským sexuálním chováním. Oba pro něj shromažďovali data o reakcích děvčete. Řekla, že doufá, že její svědectví přesvědčí zákonodárce, aby nefinancovali Kinsey Institute ve státě Indiana, jenž navazuje na Kinseyho „experimenty“ a jeho školu, která se stala základním kamenem moderní sexuologie.

Dr. Judith Reisman, význačná kritička díla Kinseye, v interview pro WorldNetDaily, podrobně líčí informační embargo, které po dekádě sabotovalo vyšetřování nezákonných skutků Kinsey Institute. Popisuje své překvapení, když odkryla, že nikdo se nestaral o to, aby vyšetřoval jeho pedofilní „výzkum“.

Hnutí Pro život 4. 11. 2010, www.lifesitenews.com

Pozn.: Údaj Kinsey Reportu o 4 % mužů s trvalou homosexuálním chováním, třebaže byl od té doby mnohokrát oponován a zpochybněn, se stal a dodnes zůstal jedním ze základních symbolů homosexuální menšiny a homosexuálního hnutí. Kinsey zemřel dne 25. srpna 1956 ve věku 62 let ve stavu vážné deprese na srdeční selhání a zápal plic.

Liturgická čtení

Neděle 21. 11. – slavnost Ježíše

Krista Krále

1. čt.: 2 Sam 5,1-3

Ž 122(121),1-2.4-5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

2. čt.: Kol 1,12-20

Ev.: Lk 23,35-43

Slovo na den: Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě!

Pondělí 22. 11. – památka sv. Cecilie

1. čt.: Zj 14,1-3.4b-5

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Lk 21,1-4

Slovo na den: Pozoroval, jak bohátí dávají.

Úterý 23. 11. – nez. památka

sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Zj 14,14-20

Ž 96(95),10.11-12.13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 21,5-11

Slovo na den: Nebude hned konec.

Středa 24. 11. – památka sv. Ondřeje

Dung-Laca a druhů

1. čt.: Zj 15,1-4

Ž 98(97),1.2-3ab.7-8.9

Odp.: Zj 15,3b (*Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládny!*)

Ev.: Lk 21,12-19

Slovo na den: Příležitost k svědectví.

Čtvrtek 25. 11. – nez. památka

sv. Kateřiny Alexandrijské

1. čt.: Zj 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: Zj 19,9a (*Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.*)

Ev.: Lk 21,20-28

Slovo na den: V oblaku.

Pátek 26. 11. – ferie

1. čt.: Zj 20,1-4.11-21,2

Ž 84(83),3.4.5-6a+8a

Odp.: Zj 21,3b (*Hle, Boží stan mezi lidmi!*)

Ev.: Lk 21,29-33

Slovo na den: Nebe a země pomínou.

Sobota 27. 11. – nez. sob. památka Panny Marie

1. čt.: Zj 22,1-7

Ž 95(94),1-2.3-5.6-7

Odp.: 1 Kor 16,22b + Zj 22,20c (*Maran atha! Přijď, Pane Ježíši!*)

Ev.: Lk 21,34-36

Slovo na den: Jako léčka.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 27. LISTOPADU 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 21. 11.		PO 22. 11.		ÚT 23. 11.		ST 24. 11.		ČT 25. 11.		PÁ 26. 11.		SO 27. 11.	
Antifona	730	824	1708	1924	949	1061	1692	1907	980	1096	996	1113	1666	1883
Žalm	786	884	786	884	783	881	786	884	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	730	825	1709	1926	738	833	1693	1907	738	833	738	833	1666	1883
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	731	826	1710	1926	953	1066	1693	1908	985	1101	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	731	826	1596	1807	953	1066	1694	1908	985	1101	1002	1119	1669	1886
Prosby	732	826	1711	1927	953	1066	1694	1908	985	1101	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	732	827	1596	1807	1597	1808	1695	1810	986	1810	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	733	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
	SO 20. 11.													
Hymnus	727	821	727	821	1714	1932	740	835	1698	1913	740	835	740	835
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	1717	1934	962	1076	1701	1916	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	1596	1807	962	1076	1701	1916	995	1112	1011	1129
Prosby	729	824	737	832	1718	1936	963	1076	1702	1917	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	732	827	732	827	1596	1807	1597	1808	1695	1810	996	1810	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

